AGUAITA.CAT

Política | Laia Arnau | Actualitzat el 11/04/2019 a les 10:27

Al meu poble també ens maten

«Segons la ONU, la violència masclista és la primera causa de mort en dones entre 15 i 44 anys i malgrat que les dades esgarrifen, natros girem la mirada cap a una altra banda: "Al meu poble això no passa", però passa i cada dia»

Fa uns dies vam saber que un xic del poble va assassinar la seua parella. Primer per rumorologia de xarxes socials, després, les notícies anaven confirmant allò que tots temíem. Des d'aquell dia no paro de donar-li voltes, la cara de l'assassí apareix a la meua ment constantment, el recordo per l'escola, pels carrers del poble. Pel poble se respira una sensació compartida de com hem pogut arribar fins aquí.

La qüestió de les violències de gènere englobant los assassinats, la violència física, la psicològica, el control, los abusos i un llarg etcètera que mai acaba és un fenomen que sentim com a llunyà. El visualitzem a través de mitjans de comunicació com allò que sabem que existeix però lluny del nostre entorn i del nostre poble. A més, quan passa prop nostre, el nostre entorn genera una sèrie d'excuses per esquivar que allò que està passant ens interpel·la com a individus i com a societat. Excuses com especificar l'origen de la xica, quan l'assassí ha crescut i s'ha criat entre natros, donar la culpa al fet que ella mai havia denunciat, demonitzar l'assassí o creure'ns que té problemes psicològics són només una manera de no sentir-nos més culpables i per no arribar a acceptar que tenim un greu problema col·lectiu.

Segons la ONU, la violència masclista és la primera causa de mort en dones entre 15 i 44 anys i malgrat que les dades esgarrifen, natros girem la mirada cap a una altra banda: "Al meu poble això no passa", però passa i cada dia. L'assassinat és la punta d'un iceberg ple de violència i abusos que rebem les dones pel fet de ser dones, no importa origen, estatus social, educació... Totes les dones hem passat per algun tipus d'abús o el patirem al llarg de la nostra vida, i si no pensem-ho: quantes vegades hem tingut temor en tornar a casa soles?, quantes vegades hem renunciat a fer coses perquè la nostra parella no s'enfadés?, quantes vegades hem accedit a tenir sexe sense atrevir-nos a dir "no"?, la llista no s'acabaria i estic segura que cada dona que està llegint li passen pel cap situacions on ha vist que a la nostra societat no convivim en igualtat de condicions.

Irantzu Varela deia que cada societat té la violència que tolera. I a la nostra, la violència cap a les dones és tolerada. Per poder fer front a tot això, tenim el deure de treballar per eliminar des de la infància totes aquestes situacions, treballar en la coeducació, generar taules de professionals on poder treballar la violència de gènere, conscienciar als més joves sobre consentiment i desig, treballar perquè cada dona del nostre poble tingui les mateixes oportunitats que los homes, facilitar les xarxes de suport perquè les víctimes puguin sortir de situacions de maltractament.

Per fer tot això només s'ha de tenir voluntat política des de les nostres institucions, però sobretot és mirar-nos a l'espill com a societat que vivim dins un sistema masclista, assumir-ho per treballar des d'aquí, per a que les dones puguem desenvolupar tota la nostra vida sense dependència de ningú, en igualtat de condicions però sobretot per a que no hi hagi ni una sola víctima més en nom del masclisme.